

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: F. Ř.
zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Turoněm,
sídlem Moskevská 1461/66, 360 01 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČ 70891168,
se sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2024, č. j. KK/323/LP/24-7,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků obce Štědrá, ze dne 5. 1. 2024, č. j. 44/23 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a přestupku podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, za něž byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 6 000 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení a náhrady škody ve výši 10 450 Kč. Prvního zmíněného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 3. 8. 2023 v době od 6:30 do 6:50 hodin u domu č. p. X. v obci Š. nezjištěným způsobem poškodil skleněné výplně na vozidlech VW Passat Variant, RZ XA., kdy na tomto vozidle rozbil zadní sklo u kufru a

Škoda Octavia Combi, RZ XB., kdy na tomto vozidle rozbil levé přední sklo u řidiče, tedy úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci z takového majetku. Druhého přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 3.8. 2023 v době od 8:30 do 8:45 hodin na adrese Štědrá č. p. XC., při řešení oznámení ohledně poškození skel u dvou vozidel oznamovatele pana P. M. napadl slovně „debilové, jděte do prdele“ i gesty (vztyčeným prostředníčkem) policisty P. K. a M. T., kterého i polil neznámou tekutinou, kdy jmenovaným policistům dále i slovně vyhrožoval, že na ně pošle psa, tedy znevažil postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu, nebylo prokázáno, že se žalobce jednání, ze kterých byl uznán vinným, skutečně dopustil. Podle žalobce není pravdou, že by dne 3. 8. 2023 v 6,30 hod. sekal před domem č. p. X. souseda M. na obecním pozemku trávu. K tomu neměl důvod, neboť s p. M. nemají dobré vztahy, a tak by nesekal u domu p. M., ale před svým domem č.p. XC. Svědek P. M. vypovídal o tom, že měl žalobce trávu sekat strunovou sekačkou, svědkyně K. hovoří o křovinořezu, ale žalobce podle svého tvrzení žádnou takovou sekačku nevlastní. Podle žalobce P. M. nemohl nic, co tvrdí, vidět, neboť na žalobcův dům navazuje branka a brána s neprůhlednými kovovými výplněmi s mezerami u sloupků širokými max. několik centimetrů, a tak do prostoru za vraty z obecního pozemku není vidět. Podle žalobce také není zřejmé, z čeho svědkyně K. dovozuje, že dvě rány, které slyšela, aniž by někoho viděla, způsobil on. Tato svědkyně podle žalobce z jí uváděné vzdálenosti 20 m také nemohla nic vidět ani slyšet. Ani rozbitá okna na autě VW ani Škoda nemohla vidět, neboť okna na vozidlech byla rozbita na odvrácených stranách. Žalobce tvrdil, že nikomu nenadával a na žádného policistu nic přes bránu nevyléval. Jelikož brána i branka u domu jsou neprůhledné, nemohl svědek K. nic z toho, co uvádí, vidět. Žalobce uvedl, že v uvedený čas, kdy mělo údajně k poškození dojít, spal. Když na něho policista T. zavolal, žalobce přišel k bráně a mezerou u sloupku odpověděl, že žádnou trávu nesekal. Za plotem štěkal žalobcův pes, na to policista kopl do vrat a říkal, že skočí přes plot a zastřelí psa.
3. Žalobce uváděl, že dne 2. 8. 2023 v podvečerních hodinách, a to až do tmy, P. M. za pomoci svého vozidla VW trhal ze země kořeny tují na obecním pozemku u svého domu. Vždy, když automobilem prudce zabral, aby kořeny vytrhl ze země, slyšel žalobce zvuk švihnutí, když se mu řetěz, kterým byly kořeny omotány a zavěšeny za závěsné zařízení automobilu, vyvlíknul. Opakovaně bylo slyšet, jak auto nejprve tzv. hráblo, pak se ozval švih letícího úvazku a následovala rána. Nepochybně po takové činnosti musela být na autě tráva a mohlo tak dojít i k poškození skla vozidla.
4. Tvrzení svědkyně K. a policistů, že žalobce měl policistu T. polít kýblem vody, není podle žalobce pravdivé, protože není ani technicky možné, aby tito mohli něco vidět. Brána a branka u domu jsou neprůhledné, vysoké 170 cm, mají výplně z plného plechu a kolem sloupků je mezera úzká několik centimetrů. Tvrzení o polití policisty uváděné těmito osobami je v rozporu, neboť policista hovoří o vodě, K. o tom, že při polití najednou cítila moč. Svědectví p. K. považuje žalobce za nevěrohodné, neboť tato je v přátelském vztahu s p. M. V přátelském vztahu s p. M. je rovněž starosta obce F. P. Postup komise považuje žalobce za účelový ve snaze žalobce poškodit, o čemž svědčí i to, že policií ani přestupkovou komisí nebyl žalobce k událostem vyslechnut. Matkou jako zástupkyní byl žalobce podle svého tvrzení informován, že v komisi, která měla zasedat ve 3členném složení, při prvním jednání dne 25. 10. 2023 nebyl po celou dobu přítomen F. P. a při druhém jednání konaném dne 5. 1. 2024 nebyla přítomna L. M. Přesto tyto osoby byly v protokolech uvedeny jako přítomné a jsou na nich podepsané. Spolu s vědomím kamarádského vztahu

mezi M. a P. má žalobce za to, že je komise podjatá.

5. Podle žalobce žalovaný nerespektuje ust. § 69 zákona č. 250/2016 Sb., ze kterého vyplývá, že dokud není pravomocným rozhodnutím o přestupku vyslovena vina obviněného, hledí se na něj jako na nevinného, tím že v rozhodnutí použil argumenty, že „schovávání se žalobce za svou matku (zmocněnkyně), kdy se ani jednou nezúčastnil ústního jednání, svědčí o tom, že si je vědom svého protiprávního jednání,“ a dále že „tyto indicie pak v důkazním řetězci potvrzují, že se obviněný protiprávního jednání dopustil.“
6. Ústních jednání se žalobce nemohl zúčastnit podle svého tvrzení proto, že je nemocný, trpí sarkoidózou plic II. stupně. V době konání prvního ústního jednání před komisí měl pro toto onemocnění akutní zdravotní problém, a proto se jednání zúčastnila jako zástupkyně jeho matka. V době druhého jednání přestupkové komise onemocněl covidem a obvodním lékařem MUDr. R. H. z Toužimi mu byl telefonicky nařízen klid na lůžku. Komise pro projednávání přestupků rozhodla, aniž by žalobce vyslechla. Správní orgán prvního stupně v průběhu řízení opakovaně porušil podél žalobce jeho procesní práva, a to právo dle ust. § 82 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb. Tohoto porušení se správní orgán prvního stupně dopustil tím, že žalobce nebyl k předmětům obvinění vyslechnut a ani neměl možnost se k obviněním sám vyjádřit a správní orgán jednal v jeho nepřítomnosti.
7. Důkazy hodnotil žalovaný podle žalobce izolovaně, a nikoliv ve vzájemných souvislostech a nerespektoval zásadu vyjádřenou v ust. § 69 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., že v pochybnostech správní orgán rozhodne ve prospěch obviněného. Podle žalobce žalovaný porušil ust. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící i ve prospěch toho, komu má být povinnost uložena.
8. Podle žalobce je v rozporu se zákonem závěr žalovaného, že žalobce svým odvoláním nenapadl výši pokuty, povinnost k úhradě nákladů řízení a k náhradě škody. Je naprosto samozřejmé, že odvolání do viny s sebou nese odvolání do trestu a dalších souvisejících výroků. Trest, který byl uložen, je podle žalobce nepřiměřeně přísný. Výrok napadeného rozhodnutí, kterým byla P. M. přiznána náhrada škody, je rovněž nesprávný. Z toho, co je mu od P. M. známo, ví, že tento má okna svých aut pojištěna. Bezpochybně náhradu škody uplatnil u pojišťovny a vůči žalobci toto uplatnil opětovně.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že oba skutky byly jednoznačně prokázány svědeckými výpověďmi, kdy svědci i poškozený byli vyslýcháni v rámci ústního jednání, kdy je osobně vyslýchal správní orgán, a mohl tak posoudit jejich věrohodnost. Mezi výpověďmi nebyly shledány zásadní rozpory, které by měly vliv na jejich věrohodnost, správní orgán je posuzoval jednotlivě i v jejich souvislosti, kdy ze svědeckých výpovědí bylo prokázáno, že výše uvedené skutky žalobce spáchal. Na potvrzení skutků byly dále konstatovány fotografie pořízené bezprostředně po činu žalobce. Z důvodu řádného dokazování nařídil prvoinstanční správní orgán tři ústní jednání, kdy žalobce se ani jednoho nezúčastnil a svou neúčast ani nijak neomluvil, např. nemocí, jak uvádí až v žalobě. Vždy za sebe poslal svou matku, kterou zmocnil, aby ho zastupovala, ta však incidentu nebyla na místě přítomna. Prvoinstanční správní orgán dospěl po prošetření věci k závěru, že v řešeném případě byla shledána množina nepřímých důkazů tvořících ve svém souhrnu logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu, z níž bylo možno odvodit jeden skutkový závěr. Dle svědeckých výpovědí a na místě pořízených fotografií bylo prokazatelně zjištěno, že žalobce dne 3. 8. 2023 v době od 6:30 hodin sekal kolem vozů poškozeného trávu, následně svědkyně slyšela rány a když doběhla k oknu, viděla

prchajícího žalobce za branku. Po příjezdu příslušníků Policie České republiky s těmito odmítal mluvit a hrubě je urážel. Z předloženého spisu jednoznačně vyplynulo (protokoly z ústních jednání, hlasovací protokol), že komise vždy zasedala ve tříčlenném složení. V protokolu z ústního jednání není ani v jenom případě námitka zmocněnkyně, že komise není tříčlenná. Následné své tvrzení o neúčasti všech členů komise žalobce nijak nedokládá. Žalobci byla opakovaně dána možnost zúčastnit se ústního projednání věci (předvolání ze dne 2. 10. 2023 na 25. 10. 2023, osobně převzal dne 9. 10. 2023; předvolání ze dne 25. 10. 2023 na 30. 11. 2023 doručeno fikcí dne 9. 11. 2023, zároveň předvolánku obdržela i zmocněnkyně, která ji dne 30. 10. 2023 osobně převzala; předvolánka z 8. 12. 2023 na 5. 1. 2024, osobně žalobce převzal dne 20. 12. 2023, zároveň předvolánku obdržela i zmocněnkyně, která ji dne 20. 12. 2023 osobně převzala), kdy této možnosti ani jednou nevyužil a svou neúčast ani nijak neomluvil. Žalobce pro svá tvrzení neposkytuje žádné důkazy, a to s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. 1 As 157/2012 „*i v přestupkovém řízení má obviněný z přestupku povinnost v souladu s § 52 správního řádu z roku 2004 prokázat, co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet*“. Svědci byli řádně poučeni a všichni vypovídali před správním orgánem za přítomnosti zmocněnkyně. Svědek je osoba podávající vlastními slovy zprávu o určité události, a proto různé svědecké výpovědi stejné události nemohou být doslovně stejné. Ne každý rozpor znamená automaticky nevěrohodnost takové výpovědi. K tomuto tématu se vyjadřuje také Nejvyšší soud ve svém rozsudku sp. zn. 26 Cdo 1239/2011, který říká, že „*k závěru o nevěrohodnosti svědka vedou soud pouze významné difference v jeho výpovědi, popřípadě také mezi tvrzením svědka a tvrzením protistrany v řízení. Nesmíme také ignorovat fakt, že svědek popisuje událost, jejíž obraz má uložený ve své paměti, přičemž tato informace vytvořila v mozku svědka stopu, jež s prodlužujícím se časem, který uběhl od události, slábne a oslabuje se*“. Žalovaný konstatuje, že všichni svědci vypovídali ve shodě a jejich výpovědi se vzájemně doplňovaly a žalovaný nemá žádný důvod těmto výpovědím nevěřit.

10. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Žalobce v žalobě především popřel pravdivost a věrohodnost svědků, zejména svědkyně K. a svědka M. Podle svědka M. sekal žalobce strunovou sekačkou, svědkyně K. hovoří o křovinořezu, ale žalobce podle svého tvrzení žádnou takovou sekačku nevlastní, tudíž podle žalobce jde o rozpor mezi výpověďmi svědků. Dle názoru soudu se nejedná mezi svědky uvedenými druhy sekačky o tak zásadní rozdíl, aby bylo možné hovořit o rozporu mezi výpověďmi.
12. Soud neuznal ani tvrzení žalobce, že svědkyně K. a svědek K. nemohli kvůli vysokému a neprůhlednému plotu vidět, jak žalobce druhého zmíněného svědka polil tekutinou, neboť ze spisu žalobcem tvrzená okolnost nevyplývá, svědecké výpovědi se shodují, jsou konzistentní, věrohodné, nebyl zjištěn žádný motiv, proč by měli svědkové vypovídat nepravdivě. Svědek K. navíc vypovídal o okolnostech, které nastaly v souvislosti s výkonem jeho služby. Druh tekutiny nebyl v řízení jednoznačně prokázán, proto správní orgán ve výroku rozhodnutí o přestupku správně uvedl „*neznámou tekutinu*“.
13. Věrohodnost a souladnost výpovědí všech svědků – paní K., pana M., a policistů T. a K. rovněž vyvrací žalobcem tvrzenou verzi o rozbití skel vozidel v souvislosti s vytrháváním kořenů p. M. Tvrzení žalobce není podloženo žádnými důkazy.
14. Z výpovědi svědkyně K. vyplývá, že byla přítomna oběma přestupkovým jednáním žalobce. Svědkyně i poškozený M. nezávisle na sobě potvrdili, že viděli žalobce ráno sekat ruční

sekačkou v okolí poškozených aut, a současně na pořízených fotografiích je vidět čerstvě posekaná tráva, a to i na vozidlech. Žalobce byl při sekání u vozidel viděn dvěma různými osobami, které nemají osobní vztah k žalobci, a není důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Svědkyně K. také potvrdila, že právě v době žalobcova sekání, když odhlédla od okna, slyšela rány, proto znovu přistoupila k oknu a viděla žalobce odcházet z místa, kde sekal a kde stála poškozená vozidla. Tudíž soud má stejně jako správní orgány za to, že první přestupek byl bez důvodných pochybností prokázán řetězcem nepřímých důkazů, které nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce se dopustil jednání tak, jak je uvedeno v rozhodnutí o přestupku.

15. Za dostatečně prokázaný považuje žalobce i druhý přestupek, doložený přímou přítomností všech 4 uvedených svědků, kteří slyšeli, jak žalobce užíval vulgární výrazy vůči policistům, a současně svědkyně K. i policista K. viděli, jak žalobce polil policistu neznámou tekutinou. Dle názoru soudu zásadní rozpory mezi těmito výpověďmi nejsou.
16. Soud neshledal důvodnou ani další žalobní námitku, podle níž se žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k věci, neboť nebyl vyslechnut. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl ke každému ústnímu jednání o přestupku předvolán, přičemž předvolání mu bylo doručeno, žalobce se žádného jednání nezúčastnil, ani neomluvil svou neúčast zdravotními důvody, které uvádí v žalobě. Jednání se zúčastnila jeho zmocněnkyně – matka, která žalobce zastupovala a k průběhu dokazování se vyjadřovala. Tímto správní orgány dostaly právu žalobce se vyjádřit k věci. Jelikož žalobce se bez řádných omluv nezúčastnil jednání, přičemž nebyl vyslechnut, ale z provedených důkazů vyplýval jednoznačný závěr o spáchání předmětných přestupků, absence výpovědi žalobce nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.
17. Podle názoru soudu správní orgány neporušily ani ust. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť z odůvodnění správních orgánů vyplývá, že hodnotily důkazy jednotlivě i v jejich souvislostech a z důkazů vyplývá jediný logický závěr o spáchání obou přestupků žalobcem. Soud neuznal ani tvrzení žalobce o tom, že se jednotlivých jednání neúčastnili všichni členové přestupkové komise, neboť z protokolů o ústních jednáních toto nevyplývá, stejně tak ani okolnost, že by zmocněnkyně žalobce v tomto směru vznášela námitky.
18. Zásada v pochybnostech ve prospěch obviněného podle názoru soudu v daném případě nebyla porušena, neboť důvodné pochybnosti o skutkovém stavu nevznikly.
19. Spud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ani v části odůvodnění výše pokuty a náhrady škody, neboť z odvolání nevyplývají konkrétní námitky proti těmto výrokům, proto postačuje odůvodnění žalovaného, že neshledal v tomto směru žádné pochybení správního orgánu prvního stupně a že odvolací námitky nesměřují přímo do výše uložené pokuty. Okolnost, zda má poškozený M. vozidla pojištěna, je nemá význam pro rozhodování o odpovědnosti za způsobenou škodu.
20. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 23. září 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně